

til kommer en Række Tilskud, som Industrien de andre Aar har faaet til Købstævner og meget andet, og som den naturligtvis ogsaa vil faa fremdeles. Med alt dette kommer vi op paa henved 3 Millioner. Ministeren har altsaa efter min Anmodning nu fremsat nogle rigtige Tal i Stedet for de forkerte, vi før fik. Jeg vil gerne have Lov til at citere en Udtalelse af Ministeren, der findes i Tidenden Sp. 3105—06. Ministeren siger der: „Der er gentagne Gange blevet sagt, at Landbruget er det bærende Erhverv, men at Landbruget ikke bliver paaskønnet paa Finansloven i samme Grad som andre Erhverv, idet Landbruget faar for lille et Tilskud i Forhold til, hvad andre Erhverv faar. Jeg har foretaget en Undersøgelse for at se, hvorledes det forholder sig, og det viser sig da, at paa Finanslovsforslaget for 1926—27 foreslaas der til Landbruget anvendt et Beløb af 3 930 000 Kr., til Fiskeriet et Beløb af 368 000 Kr., til Handelen 10 000 Kr., til Søvæsenet 4 000 Kr. og til Industri og Haandværk 77 300 Kr. Det bliver i alt til de 4 sidste Erhvervsgrene 459 300 Kr. og til Landbruget som allerede nævnt 3 930 000 Kr., det vil sige saadant noget som 8 Gange saa meget til Landbruget som til de 4 andre Erhvervsgrene tilsammen“.

Det er ganske klart, at denne Udtalelse er fremsat for overfor dette høje Ting og hele Offentligheden at slaa fast, at det er forholdsvis store Tilskud, Landbruget faar, medens det er forholdsvis meget smaa Tilskud, Industrien og Haandværket faar. Men som Ministeren i Dag har maattet erkende, er det fuldstændig galt. Havde jeg ikke opdaget det, saa vilde det jo have staaet i Rigsdagstidende overfor Landet, at Rigsdagen kun giver 77 000 Kr. til Industrien, og det er dog en meget ringe Støtte. Jeg synes, der skal meget stor Dristighed til at regne Beløbet til Transporten af Kalk og Mergel med til Landbrugets Tilskud og ikke medtage de 2,7 Millioner, som Industrien faar. Men nu er det jo klart, at det var forkerte Tal, Ministeren var fremkommet med. Saa sagde Ministeren, at Statsbanerne har Tab ved Transporten af Landbrugsvarer, fordi letfordærvelige Varer befordres til en mindre Takst. Jeg gad dog egentlig vidst, hvad Statsbanerne tjener paa, naar de taber ved Befordring af Landbrugsprodukterne, der dog er noget af det, der giver deres væsentligste Indtægt, de maa da være forfærdelig daarligt stillede. Som sagt, nu er det blevet opklaret, at det var forkerte Tal, Ministeren fremkom med, han burde have nævnt 4 Millioner til Land-

bruget og 3 Millioner til Industrien; men nu har jo Offentligheden faaet en bedre Besked end den, den fik ved den højtærede Ministers første Udtalelser.

A. C. D. Petersen: Jeg skal med et Par Ord vende mig mod de ærede Ordførere for de andre Partier, først det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen. Jeg vil gerne følge den højtærede Ministers Anvisning og takke for den Tilslutning, som de Synspunkter, man har, faar fra de andre Partier. Jeg vil takke det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen, fordi jeg forstaar, at det ærede Medlems Udtalelser om denne Sag er fremsat ud fra rent saglige Hensyn uden nogen som helst Bihensigt, for hvis det ærede Medlem havde andre Hensigter end de saglige, maatte jeg jo tro, at det ærede Medlem i dette Øjeblik vilde følge den socialdemokratiske Minister, som hans Parti støtter paa Ministerbænken. Naar imidlertid det ærede Medlem udtalte, at Staldbedømmelsen i Landbrugsforeningernes Arbejde i nogen Grad kan gøre det samme som Dyrskuerne, saa vidner dette ikke om det ærede Medlems Indsigt i Dyrskuearbejdet. Saa albedømmelsen kan have sin store Betydning indenfor de enkelte Besætninger, som Belæring for den paagældende Besættingssejer om, hvorledes han skal arbejde med sin egen Besætning. Men paa Dyrskuerne faar man Lejlighed til at sammenligne de forskellige Ejeres Resultater, og Dyrskuerne Berettigelse ligger netop i den store Belæringsevne, som de betyder overfor de unge Landmænd, de Landmænd, der staar som Begyndere i Opdrætningsarbejdet. Derfor tror jeg, at Dyrskuerne bør opretholdes.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen siger, at han ikke kan være med til paa nærværende Tidspunkt at sætte Tilskuddet til Husdyrbrugets Fremme ned, derfor ønsker han Loven begrænset til et Tidsrum af 5 Aar. Jeg vil nødigt være med til at tvinge Rigsdagen i denne Sag, som har vist sig at dele Partierne saa skarpt imellem — saa skarpt endogsaa, at de to Partier, som til daglig arbejder sammen, her deler sig —, og jeg vilde derfor ønske, at vi vedtog Loven uden nogen Tidsbegrænsning og saa lod Udviklingen afgøre, naar Tiden var inde til at optage en Revision igen.

Det ærede Medlem Hr. Nørskov var, forekommer det mig, inde paa noget af det samme, at Tidspunktet var vanskeligt paa Grund af de økonomiske Forhold. Jeg vil stadig hævde, at her er det ikke alene de økonomiske Forhold, det gælder, men, som der har været sagt fra anden Side, det drejer